

РЕШЕНИЕ

№ 9619

гр. София, 24.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2115** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба от Т. И. П.-Ш., служител ХЕ С.-СДВР чрез пълномощник юрк.Б. П., съгласно пълномощно, представено пред СРС срещу Решение № 292 от 17.01.2023г, постановено по н.а.х.д. №14197/2023 г. от Софийски районен съд /СРС/, 110-ти състав. С него е отменена Заповед за задържане на лице с рег.№513зз-1012/18.11.2022г, издадена от инспектор Т. И. П.-Ш., служител в „ХЕ“ С.-СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок от 24 часа“ на Б. К. А., ЕГН [ЕГН] като незаконосъобразна.

В касационната жалба се излагат оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния и процесуален закон и необоснованост. Моли обжалваното решение да бъде отменено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът- Б. К. А., в проведеното по делото открито съдебно заседание се явява лично и се представлява от адв. Е. Т. с пълномощно, преупълномощен от адв. М. с пълномощно по делото. Оспорва жалбата, моли обжалваното решение да бъде потвърдено като законосъобразно, правилно и обосновано, като конкретни доводи относно неоснователността на касационната жалба са изложени в отговора на касационната жалба. Претендира разноси по списък. Представя писмена защита.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият състав на Административен съд – София град, XV касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение районният съд е отменил заповед за задържане на лице с рег.№513зз-1012/18.11.2022г, издадена от инспектор Т. П.-Ш., служител в гр. „ХЕ“ С.-СДВР. За да постанови този резултат, съдът е приел от фактическа страна, че с процесната заповед на 18.11.2022г в 07:00часа е задържан Б. К. А., ЕГН [ЕГН] на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за срок от 24 часа за това, че на 18.09.2022г, около 19:00часа в [населено място],[жк], [улица], на спирка на масовия градски транспорт срещу паркинга на „Л. Т.“ чрез удар с юмрук в областта на лявото око и носа, причинил лека телесна повреда по досъдебно производство №186/2022г. по описа на СДВР, образувано за извършено престъпление по чл.131, ал.1, т.12 във вр. чл.130, ал.1 от НК.

Съдът е събрал писмени доказателства – процесната заповед, протокол за личен обиск на лице, декларация за уведомяване на задържан за правата му, заверено копие от книга за задържаните лица, от които става ясно единствено, че на 18.09.2022г около 19:00часа в [населено място],[жк], [улица], на спирка на масовия градски транспорт срещу паркинг на „Л. Т.“ чрез удар с юмрук в областта на лявото око и носа, е причинил лека телесна повреда, за което е образувано досъдебно производство №186/2022г по описа на СДВР, водено за извършено престъпление по чл.131, ал.1, т.12 вр. чл.130, ал.1 от НК. Задържаното лице А. попълнил на 18.11.2022г в 07:15 часа декларация, че е запознат с правата си на задържано лице. На 18.11.2022г в 09:10часа инспектор К. К. – служител в сектор 06 ОПКП-СДВР, в присъствието на един свидетел, извършил личен обиск на задържаното лице А., резултатите от който обективирал в Протокол за личен обиск на лице, а именно: намерена 1бр.банкнота с номинал от 10лв, оставена на съхранение в лицето, за произхода на която задържаният дал обяснение, че намерената вещ е негова и остава на съхранение у него. Представено е заверено копие от книга за задържани лица при СДВР, от съдържанието на която СРС установява, че на 18.11.2022г въз основа на процесната заповед на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР инспектор И.-Ш. е задържала А. и на

същата дата 18.11.2022г в 12:45часа, задържаното лице е освободено, поради „отпаднала необходимост“.

Първостепенният съд е приел, че процесната заповед за задържане е издадена от компетентен орган по см. чл.57 от ЗМВР, но в същата липсват правните основания за задържането на А., приел е че не е ясно защо лицето е задържано и с какво неговото задържане е допринесло за постигане на преследваната от закона цел. Според СРС по делото липсват данни задържаният да се е укривал или да е възпрепятствал действията на полицейските органи, които да налагат ограничаване на личната му свобода за извършване на неотложни оперативно-издирвателни мероприятия. Липсват доказателства за това какви точно неотложни действия или мероприятия са извършили полицейските органи с участието на А. по образуваното досъдебно производство, копие от което не е представено по делото. Съгласно решението на СРС процесната ПАМ е наложена в противоречие на целта на закона и принципа на съразмерност, както и че посочените фактически обстоятелства не съответстват на материалноправните предпоставки по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и полицейският орган не е следвало да прилага ПАМ, която е необоснована и непропорционална.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав приема, че Заповедта за задържане е издадена от компетентен орган по см. чл.57 от ЗМВР, видно от представеното удостоверение с рег.№513-р-116415/23.11.2023г, в кръга на предоставената съгласно чл.72, ал.1 от З. компетентност, при спазване на изискванията за форма и съдържание, предвидени в чл.74, ал. 1 и ал.2 от ЗМВР, но при издаването на заповедта неправилно е приложен материалният закон, тъй като не са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: административният орган не е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за извършено престъпление от страна на задържаното лице. Съгласно цитираната разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, поради което е задължително преди издаването на заповедта за задържане да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление.

Съгласно чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За прилагането на тази принудителна административна мярка не се изискват категорични доказателства, установяващи участието на задържаното лице в престъпен акт, а е достатъчно наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление или да е съпричастно към него. Дори и да са налице данни, даващи основание да се предположи, че задържаното лице може да е съпричастно към престъплението, предприетата спрямо него мярка трябва да бъде обоснована и съразмерна с целта на закона. Правилно СРС е приел, че по делото липсват данни и доказателства относно наличието на данни, послужили на издателя на заповедта да направи извод за съпричастност на А. към извършване на престъплението по чл.131, ал.1, т.12 НК вр. чл.130, ал.1 от НК при отчитане, че такива данни не са описани и в издадената заповед, предвид това остана неясна причината, поради която

полицейският орган е взел своето решение да задържи А. повече от месец след датата на деянието /18.09.2022г/. Правилно СРС е приел, че по този начин в обжалваната заповед за задържане липсват правните основания за задържането на лицето.

Настоящият състав на АССГ приема, че правилно СРС е приел, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради несъответствието ѝ с целта на закона и в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Задържането за срок от 24 часа по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която се прилага с цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. В случая не се установява съответствието на оспорения акт за задържане с посочените цели. Не е ясно и защо А. е задържан и с какво неговото задържане е допринесло за постигане на преследваната от закона цел. Както правилно е отбелязал в решението си СРС в хипотезите на чл.72, ал.1 т.1 до т.7 от ЗМВР полицейските органи действат в условията на оперативна самостоятелност, но при положение, че се обоснове необходимостта от задържането на конкретното лице. Правомощията на органите на МВР в този смисъл могат да бъдат упражнявани само и единствено, ако резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на принудителната мярка, което в процесния случай не се установява. По делото липсват данни А. да се е укривал или да е възпрепятствал действията на полицейските органи, които да налагат ограничаване на личната му свобода за извършване на неотложни оперативно-издирвателни мероприятия. От приобщените доказателства по делото не се установява и точно какви неотложни действия или мероприятия са извършени от полицейските органи с участието на А. по образуваното досъдебно производство. Същото не е приложено по делото, като съобразно отразеното в книгата за задържани е посочено, че причина за освобождаването на лицето е „отпаднала необходимост“ като отново не са посочени конкретните действия, довели до отпадане необходимостта от задържането на лицето. Правилен е извода на СРС, че заповедта за задържане в този смисъл е наложена в противоречие на целта на закона и принципа на съразмерност, регламентиран в чл.6 от АПК. Заповедта превишава целта на закона, тъй като разкриването и предотвратяването на предполагаемото престъпно деяние по никакъв начин не е налагало необходимост за задържане на А. и съставлява акт на неоснователна принуда спрямо него.

Правилно СРС е приел в процесното решение, че сочените в акта фактически обстоятелства не съответстват на материалноправните предпоставки по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и полицейският орган не е следвало да прилага процесната ПАМ, явяваща се необоснована и непропорционална. В заповедта не са посочени достатъчно ясно фактическите и правните основания за задържането на лицето, от направеното словесно описание на фактическата обстановка в заповедта липсват данни за пострадалия от престъплението, за което е образувано и се води досъдебното производство. Не са описани фактите, очертаващи конкретно извършени действия от задържаното лице спрямо личността на друго лице, осъществяващи изпълнителното деяние на соченото престъпление от частен характер. Няма данни за укоримо поведение на задържаното лице, изразяващо се в умишлено причиняване на лека телесна повреда другиму по хулигански подбуди. Няма данни за съпричастност на А. към твърдяното престъпление, тъй като от представената в с.з. писмено доказателство

– призовка №2024111160195, А. е бил призован в друго качество.

С оглед изложеното АССГ приема, че правилно първоинстанционният съд е приложил както материалния, така и процесуалния закон, като в обжалваното решение са обсъдени всички приобщени по делото доказателства и са формирани релевантни правни изводи и същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, вр.чл.228 от АПК правото на разноски е възникнало за ответника по касация. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания е поискано присъждането на разноски по списък в общ размер 1000лв адвокатско възнаграждение, платено в брой, съгласно представен договор за правна защита и съдействие от 21.02.2024г. за изготвяне на отговор на касационна жалба и осъществяване на процесуално представителство и защита пред АССГ. По своевременно направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от пълномощник на ответника по касация, съдът намира същото за основателно. Предвид това, при отчитане липсата на фактическа и правна сложност на делото, настоящият съдебен състав намира, че следва да уважи като основателно възражението на касатора за прекомерност на договореното възнаграждение за адвокат в размер на 1000 лв., като го намали до минималния размер, определен в разпоредбата на чл.18 ал.4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно цитираната норма, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер извън случаите по ал. 2 възнаграждението е 500 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, XV-ти троен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 292 от 17.01.2023г. ., постановено по НАХД № 14197 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110– ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. К. А. сторените по делото разноски в размер 500 лв.

Решението е окончателно и на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: